

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

פסחים-אור לארבעה עשר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																	
מימרא	מאן דאמר																		
אין בודקין לא לאור החמה, ולא לאור הלבנה, ולא לאור האבוקה, אלא לאור הנר, מפני שאור הנר יפה לבדיקה. ואף על פי שאין ראייה לדבר - זכר לדבר, שנאמר (שמות יב) שבעת ימים שאר לא ימצא בבתים ואומר (בראשית מד) ויחפש בגדול החל ואומר (צפניה א) בעת ההיא אחפש את ירושלים בנרות ואומר (משלי כ) נר ה' נשמת אדם חפש כל חדרי בטן.	תנו רבנן:																		ה.
האי אור החמה היכי דמי?																			ה.
אי נימא בחצר																			ה.
חצר אינה צריכה בדיקה, מפני שהעורבין מצויין שם.	האמר רבא:																		ה.
אלא באכסדרה																			ה.
אכסדרה לאורה נבדקת	האמר רבא:																		ה.
לא צריכא, לארובה דבחדר.																			ה.
ודאיכא?																			ה.
אי לבהדי ארובה																			ה.
היינו אכסדרה																			ה.
אלא לצדידין.																			ה.
ואבוקה לא?																			ה.
מאי דכתיב (חבקוק ג) ונגה כאור תהיה קרנים מידו לו ושם חביון עזו למה צדיקים דומין בפני שכינה - כנר בפני האבוקה.	האמר רבא:																		ה.
אבוקה להבדלה - מצוה מן המובחר	ואמר רבא:																		ה.
זה יכול להכניסו לחורין ולסדקין. וזה - אינו יכול להכניסו לחורין ולסדקין.	רב נחמן בר יצחק:																		ה.
זה - אורו לפניו, וזה - אורו לאחריו.	רב זביד:																		ה.
האי - בעית, והאי - לא בעית.	רב פפא:																		ה.
האי - משך נהורא, והאי - מיקטף איקטופי.	רבינא:																		ה.
כל מקום שאין מכניסין כו'.																			ה.
כל מקום לאתויי מאי?																			ה.
חורין בית העליונים והתחתונים, וגג היציע, וגג המגדל, ורפת בקר, ולולין, ומתבן, ואוצרות יין, ואוצרות שמן - אין צריכין בדיקה.	לאתויי הא דתנו רבנן:																		ה.
מטה החולקת בתוך הבית ומפסקת - צריכה בדיקה.	רבן שמעון בן גמליאל:																		ה.
חור שבין אדם לחבירו - זה בודק עד מקום שידו מגעת, וזה בודק עד מקום שידו מגעת, והשאר מבטלו בלבד.	ורמינהו:																		ה.
מטה החולקת בתוך הבית, ועצים ואבנים סדורים תחתיה, ומפסקת - אינה צריכה בדיקה.	רבן שמעון בן גמליאל:																		ה.
קשיא מטה אמטה, קשיא חורין אחרין																			ה.
חורין אחרין לא קשיא הא - בעילאי ובתתאי, והא - במיצעי.																			ה.
מטה אמטה לא קשיא הא - דמידליא, הא - דמיתתאי.																			ה.
ואוצרות יין אין צריך בדיקה?																			ה.

Talmud Navigator

✦ חולקים-disputants ✧ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:		■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
פסחים-אור לארבעה עשר	מימרא	מאן דאמר												
אוצרות יין - צריך בדיקה, אוצרות שמן - אין צריך בדיקה	מימרא	והתניא:							⚡					ה.
הכא במאי עסקינן - במסתפק.									!					ה.
אי הכי שמן נמי									⚡					ה.
שמן - יש קבע לאכילה, יין - אין קבע לשתיה.									!					ה.
עשו אוצרות שחר בבבל כאוצרות יין בארץ ישראל במסתפק.		תני רבי חיאי:												ה.
בי דגים אין צריך בדיקה.		רב חסדא:												ה.
צריכין בדיקה		והתניא:												ה.
לא קשיא הא - ברברבי, הא - בוטרי.														ה.
בי מילחי ובי קירי צריך בדיקה.		רבה בר רב הונא:												ה.
בי ציבי ובי תמרי צריך בדיקה.		רב פפא:												ה.
אין מחייבין אותו להכניס ידו לחורין ולסדקין לבדוק - מפני הסכנה.		תנא:												ה.
מאי סכנה?														ה.
אי נימא מפני סכנת עקרב														ה.
כי משתמש היכי אישתמש?														ה.
לא צריכא - דנפל.														ה.
אי נפל - למה לי בדיקה?														ה.
חמץ שנפלה עליו מפולת - הרי הוא כמבוער		והתנן:												ה.
התם - שאין הכלב יכול לחפש אחריו, הכא - כשהכלב יכול לחפש אחריו.														ה.
שלוחי מצוה אינן ניוזקין		והא אמר רבי אלעזר:												ה.
שמא תאבד לו מחט, ואתי לעיוני בתרה.		רב אשי:												ה.
וכהאי גוונא לאו מצוה הוא?														ה.
האומר סלע זו לצדקה בשביל שיחיה בני או שאהיה בן העולם הבא - הרי זה צדיק גמור		והתניא:												ה.
דילמא בתר דבדק אתי לעיוני בתרה.														ה:
משום סכנת הנכרים, ופלימו היא.		רב נחמן בר יצחק:												ה:
חור שבין יהודי לארמאי - בודק עד מקום שידו מגעת, והשאר מבטלו בלבו.		דתניא: [ת"ק]												ה:
כל עצמו אינו בודק מפני הסכנה.		פלימו:												ה:
מאי סכנה?														ה:
אי נימא סכנת כשפים														ה:
כי אישתמיש היכי אישתמיש?														ה:

Talmud Navigator

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
פסחים-אור לארבעה עשר	מאן דאמר											
התם כי אישתמיש - ימא, ונהורא, ולא מסיק אדעתיה. הכא - ליליא, ושרגא הוא, ומסיק אדעתיה.		!										ה:
שלוחי מצוה אינן ניווקין	והאמר רבי אלעזר:	!										ה:
היכא דשכיח היזיקא שאני, שנאמר (שמואל א, טז) ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני ויאמר ה' עגלות בקר תקח בידך וגו'.		!										ה:
הני בני ברבי דדיירי בבאגא מהו למיתי קדמא וחשוכא לבי רבי?	בעו מיניה מרב:										^	ה:
ניתו, עלי ועל צוארי.	אמר להו: [רב]										!	ה:
ניזיל מאי?											^	ה:
לא ידענא.	אמר להו: [רב]										!	ה:
שלוחי מצוה אינן ניווקין לא בהליכתן ולא בחזירתן.	איתמר, אמר רבי אלעזר:										!	ה:
כמאן											^	ה:
כי האי תנא											!	ה:
כלפי שאמרה תורה (שמות לז) ולא יתמו איש את אחיו - מלכו שתהא פותח דדעה באפו ואין חזקה מויתרה, תרנגולתך מנקרת באשפה ואין חולדה מויתרה. והלא דברים קל וחומר, ומה אלו שדרכן לזוקק - וכי מאחר דאפילו בחזירה בהליכה למה לי?	דתניא, איסי בן יהודה:	!										ה:
לכדרכי אמי											!	ה:
כל אדם שיש לו קרקע - עולה לרגל, ושאין לו קרקע - אין עולה לרגל.	דאמר רבי אמי:	!										ה:
מפני מה אין פירות גינוסר בירושלים - כדי שלא יהו עולי רגלים אומרים: אלמלא לא עלינו אלא לאכול פירות גינוסר בירושלים - דיינו, נמצאת עלייה שלא לשמה.	רבי אבין בר רב אדא אמר רבי יצחק:	!										ה:
מפני מה אין חמי טבריא בירושלים - כדי שלא יהו עולי רגלים אומרים: אלמלא לא עלינו אלא לרחוץ בחמי טבריא - דיינו, נמצאת עלייה שלא לשמה.	כיוצא בו אמר רבי דוסתאי ברבי ינאי:	!										ה:
ובמה אמרו שתי שורות וכו'.												ה:
מרתף מאן דכר שמייה?											!	ה:
הכי קאמר: כל מקום שאין מכניסין - בו חמץ - אין צריך בדיקה, ואוצרות יין ואוצרות שמן נמי אין צריך בדיקה. ובמה אמרו שתי שורות במרתף - מקום שמכניסין בו חמץ, ובמסתפק.											!	ה:
שתי שורות וכו'.	בית שמאי:											ה:
שתי שורות שאמרו - מן הארץ ועד שמי קורה.	רב יהודה:										!	ה:
שורה אחת כמין גאם.	רבי יוחנן:										!	ה:
תניא כוותיה דרב יהודה, תניא כוותיה דרבי יוחנן.												ה:
שתי שורות על פני כל המרתף. ושתי שורות שאמרו - מן הארץ ועד שמי קורה.	תניא כוותיה דרב יהודה, בית שמאי:										!	ה:
שתי שורות על פני כל המרתף, חיצונה רואה את הפתח, ועליונה רואה את הקורה. שלפנים הימנה ושלמטה הימנה - אין צריך בדיקה.	תניא כוותיה דרבי יוחנן:										!	ה:
שתי שורות החיצונות שהן העליונות.	בית הלל:											ה:
עליונה ושלמטה הימנה.	רב:										!	ה:
עליונה ושלפנים הימנה.	שמואל:										!	ה:
מאי טעמא דרב											^	ה:

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים אור לארבעה עשר	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מימרא		
דייק חיצונות.	[רב]	! ◊
והא עליונות קתני		⚡
למעוטי תתאי דתתייתא.		!
עליונה ושלפנים הימנה	שמואל:	◊ ■
מאי טעמא		^
דייק עליונות.	[שמואל]	! ◊
והא חיצונה קתני		⚡
למעוטי גויאתא דגוייתא.		!
תני כוותיה דרב	רבי חייא:	◊ ■
תנו כוותיה דשמואל.	וכולה תנאי:	◊ ■
והלכתא כוותיה דשמואל.		◊ ■
אין חוששין שמא גיררה חולדה מבית לבית וממקום למקום, דאם כן מחצר להצר ומעיר לעיר - אין לדבר סוף.		■
טעמא - דלא חזינא דשקל, הא חזינא דשקל - חיישנו, ובעי בדיקה.		◊ ■
ואמאי? נימא אכלתיה		⚡
מדורות הנכרים טמאים. וכמה ישהה במדור ויהא המדור צריך בדיקה - ארבעים יום, ואף על פי שאין לו אשה. וכל מקום שחולדה וחזיר יכולין להלוך - אין צריך בדיקה	מי לא תנן:	◊ ⚡
לא קשיא הא - בבשר, והא - בלחם. בבשר - לא משיירא, בלחם - משיירא.	רבי זירא:	! ◊
האי מאי? בשלמא תתם - אימור הוה אימור לא הוה, ואם תמצא לומר הוה - אימור אכלתיה. אבל הכא - דודאי דחזינא דשקל - מי יימר דאכלתיה? הוי ספק וודאי, ואין ספק מוציא מידי ודאי.	רבא:	! ◊
ואין ספק מוציא מידי ודאי?		⚡
חבר שמת והניח מגורה מליאה פירות, ואפילו הן בני יומן - הרי הן בחזקת מתוקנין.	והא תנאי:	◊ ⚡
והא הכא, דודאי טבילי הני פירי, וספק מעושרין וספק לא מעושרין - וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי		⚡
התם ודאי וודאי הוא, דודאי מעשרי, כדרבי חנינא חוואה.		! ◊
חזקה על חבר שאין מוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן.	דאמר רבי חנינא חוואה:	! ◊
ואי בעית אימא: ספק וספק הוא, דילמא מעיקרא אימור דלא טבילי, כרבי אושעיא.		! ◊
מערס אדם על תבואתו ומכניסה במוץ שלה, כדי שתהא בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר.	דאמר רבי אושעיא:	! ◊
ואין ספק מוציא מידי ודאי?		⚡
מעשה בשפחתו של מציק אחד ברימון, שהטילה נפל לבור ובא כהן והציץ בו לידע אם זכר הוא אם נקבה היא. ובא מעשה לפני חכמים וטיהרוהו, מפני שחולדה וברדלס מצויין שם.	והתנאי, אמר רבי יהודה:	◊ ⚡
והא הכא, דודאי טבילה, וספק גררוהו וספק לא גררוהו ההיא שעתא, וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי		⚡
לא תימא שהטילה נפל לבור אלא אימא שהפילה כמין נפל לבור והוי ספק וספק.		! ◊
והא לידע אם זכר הוא אם נקבה היא קתני		⚡

Talmud Navigator

<p> מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof </p>	<p> חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story </p>
--	---

פסחים אור לארבעה עשר	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
הכי קאמר: לידע אם רוח הפילה אם נפל הפילה, ואם תמצא לומר נפל הפילה - לידע אם זכר הוא ואם נקבה היא.		!
ואיבעית אימא: התם ודאי וודאי הוא, כיון דחולדה וברדלס מצויין שם - ודאי גררוהו בההיא שעתא. נהי דשירי משיירא - מיגרר מיהת ודאי גררום בההיא שעתא.		!
ומי אמרינן אין חוששין שמא גררה חולדה?		
מה שמשיר יניחנו בצנעה, שלא יהא צריך בדיקה אחריו	והא קתני סיפא:	
לא קשיא הא - בארבעה עשר, הא - בשלשה עשר. בשלשה עשר דשכיח ריפתא בכולהו בתי - לא מצנעא, בארבעה עשר דלא שכיחא ריפתא בכולהו בתי - מצנעא	אביי:	!
וכי חולדה נביאה היא? דידעא דהאידיא ארביסר ולא אפי עד לאורתא, ומשיירא ומטמרא?	רבא:	
מה שמשיר - יניחנו בצנעה, שמא תטול חולדה בפנינו, ויהא צריך בדיקה אחריו.	אלא אמר רבא:	
הרוצה לאכול חמץ אחר בדיקה כיצד יעשה? מה שמשיר - יניחנו בצנעה, שלא תבוא חולדה ותיטול בפנינו, ויהא צריך בדיקה אחריו.	תניא כוותיה דרבא:	
גזירה שמא יניח עשר וימצא תשע.	רב מרי:	
תשע ציבורין של מצה ואחד של חמץ, ואתא עכבר ושקל ולא ידעינן אי מצה שקל אי חמץ שקל - היינו תשע חנויות. פירש ואתא עכבר ושקל - היינו סיפא.		
תשע חנויות, כולן מוכרין בשר שחוטא ואחת מוכרת בשר נבלה, ולקח מאחת מהן ואינו יודע מאיזה מהן לקח - ספיקו אסור. ובמצא הלך אחר הרוב.	דתנן:	
שני ציבורין, אחד של מצה ואחד של חמץ ולפניהם שני בתים, אחד בדוק ואחד שאינו בדוק, ואתו שני עכברים אחד שקל מצה ואחד שקל חמץ, ולא ידעינן הי להאי עייל והי להאי עייל - היינו שתי קופות.		
שתי קופות, אחת של חולין ואחת של תרומה ולפניהם שני סאין, אחד של חולין ואחד של תרומה ונפלו אלו לתוך אלו - מותרין, שאני אומר: חולין לתוך חולין נפלו, ותרומה לתוך תרומה נפלה.	דתנן:	
אימור דאמרינן: שאני אומר בתרומה דרבנן, בחמץ דאורייתא מי אמרינן?		
אטו בדיקת חמץ דאורייתא? דרבנן היא דמדאורייתא כביטול בעלמא סגי ליה.		
צבור אחד של חמץ, ולפניו שני בתים בדוקין, ואתא עכבר ושקל, ולא ידעינן אי להאי על אי להאי על - היינו שני שבילין.		
שני שבילין, אחד טמא ואחד טהור, והלך באחד מהן ועשה טהרות, ובא חבירו והלך בשני ועשה טהרות. רבי יהודה אומר: אם נשאלו זה בפני עצמו וזה בפני עצמו - טהורין, שניהן בבת אחת - טמאין.	דתנן: [רבי יהודה]	
בין כך ובין כך טמאין.	רבי יוסי:	
בבת אחת - דברי הכל טמאין, בזה אחר זה - דברי הכל טהורין. לא נחלקו אלא בבא להשאל עליו ועל חבירו.	רבא ואיתימא רבי יוחנן:	
רבי יוסי מדמי ליה לבת אחת.	[ר' יוסי]	
ורבי יהודה מדמי ליה לזה אחר זה.	[רבי יהודה]	
ספק על ספק לא על - היינו בקעה, ובפלוגתא דרבי אליעזר ורבנן.		
הנכנס לבקעה בימות הגשמים וטומאה בשדה פלונית, ואמר אחד: הלכתי במקום הלז, ואיני יודע אם נכנסתי באותה שדה ואם לא נכנסתי. רבי אליעזר מטהר מטמאין.	דתנן: [רבי אליעזר]	
מטמאין.	חכמים:	
ספק ביאה - טהור, ספק מגע טומאה - טמא.	שהיה רבי אליעזר אומר:	
על ובדק ולא אשכח - פלוגתא דרבי מאיר ורבנן.		
כל דבר שבחזקת טומאה - לעולם הוא בטומאתו עד שיודע לך הטומאה היכן היא.	דתנן, היה רבי מאיר אומר:	
בדק עד שמגיע לסלע או לקרקע בתולה.	חכמים:	
על ובדק ואשכח - פלוגתא דרבי ורבנן שמעון בן גמליאל.		

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

מקרא-key:

פסחים-אור לארבעה עשר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
מימרא																						
שדה שנאבד בה קבר - הנכנס לתוכה טמא. נמצא בה קבר - הנכנס לתוכה טהור, שאני אומר: קבר שאבד - הוא קבר שנמצא, דברי רבי.	דתניא: [רבי]																					
תיבדק כל השדה כולה.	רבן שמעון בן גמליאל																					
הניח תשע ומצא עשר - פלוגתא דרבי ורבנן.																						
הניח מנה ומצא מאתיים - חולין ומעשר שני מעורבין זה בזה, דברי רבי.	דתניא: [רבי]																					
הכל חולין.	חכמים:																					
הניח עשר ומצא תשע - היינו סיפא																						
הניח מאתיים ומצא מנה - מנה מונה ומנה מוטל, דברי רבי	דתניא: [רבי]																					
הכל חולין.	חכמים:																					
הניח בזוית זו ומצא בזוית אחרת - פלוגתא דרבנן שמעון בן גמליאל ורבנן.																						
קרדום שאבד בבית - הבית טמא, שאני אומר: אדם טמא נכנס לשם ונטלו.	דתניא: [רבנן]																					
הבית טהור, שאני אומר: השאלו לאחר ושכח, או שנטלו מזוית זו והניח בזוית האחרת ושכח.	רבן שמעון בן גמליאל																					
זוית מאן דכר שמייה?																						
קרדום שאבד בבית - הבית טמא, שאני אומר: אדם טמא נכנס לשם ונטלו או שהניחו בזוית זו ומצאו בזוית אחרת - הבית טמא, שאני אומר: אדם טמא נכנס לשם ונטלו מזוית זו והניחו בזוית אחרת.	חסורי מחסרה והכי קתני: [רבנן]																					
הבית טהור, שאני אומר: השאלו לאחר ושכח, או שנטלו מזוית זו והניח בזוית זו ושכח.	רבן שמעון בן גמליאל:																					
עכבר נכנס וכבר בפיו, ונכנס אחריו ומצא פירויו - צריך בדיקה, מפני שאין דרכו של עכבר לפרר.	רבא:																					
תינוק נכנס וכבר בידו, ונכנס אחריו ומצא פירויו - אין צריך בדיקה, מפני שדרכו של תינוק לפרר.	ואמר רבא:																					
עכבר נכנס וכבר בפיו, ועכבר יוצא וכבר בפיו מהו? מי אמרינן: היינו האי דעל, והיינו האי דנפק, או דילמא: אחרינא הוא?	בעי רבא:																					
אם תמצא לומר: היינו האי דעל והיינו האי דנפק																						
עכבר לבן נכנס וכבר בפיו, ועכבר שחור יוצא וכבר בפיו מהו? - האי ודאי אחרינא הוא, או דילמא ארמויי ארמיה מיניה?																						
ואם תמצא לומר: עכברים לא שקלי מהדדי																						
עכבר נכנס וכבר בפיו, וחולדה יוצאה וכבר בפיה מהו? חולדה ודאי מעכבר שקלתיה, או דילמא: אחרינא הוא, דאם איתא דמעכבר שקלתיה - עכבר בפיה הוה משתכח																						
ואם תמצא לומר: אם איתא דמעכבר שקלתיה עכבר בפיה הוה משתכח																						
עכבר נכנס וכבר בפיו, וחולדה יוצאה וכבר בפיה מהו? הכא ודאי איתו הוא, או דילמא: אם איתא דאיתו ניהו - ככר בפיה עכבר משתכח הוה בעי אישתכוחי. או דילמא: משום ביעתותא הוא נפל, ושקלתיה?																						
תיקו.																						
ככר בשמי קורה צריך סולם להורידה או אין צריך? מי אמרינן כולי האי לא אטרחוהו רבנן כיון דלא נחית מנפשיה - לא אתי למיכלה, או דילמא: זימנין דנפל ואתי למיכלה.	בעי רבא:																					
ואם תמצא לומר זימנין דנפל ואתי למיכלה																						
ככר בכור צריך סולם להעלותה או אין צריך? הכא ודאי דלא עבידא דסלקה מנפשה, או דילמא: זימנין דנחית למעכד צורכיה, ואתי למיכלה.																						
(אם תמצא לומר זימנין דנחית לצורכיה ואתי למיכלה)																						

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

פסחים-אור לארבעה עשר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
ככר בפי נחש צריך חבר להוציא או אין צריך? בגופיה אטרחהו רבנן, בממוניה לא אטרחהו רבנן, או דילמא לא שנא?										▲	◊
תיקו.										■	◊
בודקין אור ארבעה עשר, ובארבעה עשר שחרית, ובשעת הביעור.	רבי יהודה:									■	◆
לא בדק אור ארבעה עשר - יבדוק בארבעה עשר, לא בדק בארבעה עשר - יבדוק בתוך המועד, לא בדק בתוך המועד יבדוק לאחר המועד.	חכמים:									■	◆
ומה שמשייר יניחנו בצינעא, כדי שלא יהא צריך בדיקה אחריו.										■	
מאי טעמא דרבי יהודה?										▲	
כנגד שלש השבתות שבתורה (שמות יג) לא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאר, (שמות יב) שבעת ימים שאר לא ימצא בבתים, (שמות יב) אך ביום הראשון תשביתו שאר מבתים.	רב חסדא ורבה בר רב הונא דאמרי תרוייהו:									!	◊
מתיב רב יוסף: רבי יהודה: כל שלא בדק בשלשה פרקים הללו - שוב אינו בודק.										⚡	◊
אלמא: במכאן ואילך הוא דפליג?										⚡	
מר זוטרא מתני הכי										■	
מתיב רב יוסף: רבי יהודה: כל שלא בדק באחד משלשה פרקים הללו - שוב אינו בודק.										⚡	
אלמא: בשבט אינו בודק הוא דפליג?										⚡	
אלא: רבי יהודה נמי אם לא בדק קאמר, והכא בהא קמיפלגי										■	◊
מקמי איסורא - אין, בתר איסורא - לא, גזירה דילמא אתי למיכל מיניה.	מר סבר: [רבי יהודה]									◆	◊
לא גזרינן.	ורבנן סברי:									◆	◊
ומי גזר רבי יהודה דילמא אתי למיכל מיניה?										⚡	
משקרב העומר יוצאין ומוצאין שוקי ירושלים שהם מלאים קמח וקלי. שלא ברצון חכמים, דברי רבי מאיר.	והא תנן: [רבי מאיר]									◆	⚡
ברצון חכמים היו עושין.	רבי יהודה:									◆	⚡
ולא קא גזר רבי יהודה דילמא אתי למיכל מיניה										⚡	
שאני חדש, מתוך שלא התרת לו אלא על ידי קטוף - הוא זכור.	רבה:									!	
תינח בשעת קטיפה, טחינה והרקדה מאי איכא למימר?	אמר ליה אבוי:									⚡	
הא לא קשיא טחינה - ברחיא דיד, הרקדה - על גבי נפה.										!	
קוצרין בית השלחים ושבעמקים אבל לא גודשין	אלא הא דתנן:									■	⚡
ואוקימנא כרבי יהודה מאי איכא למימר?										⚡	
חדש - בדיל מיניה, חמץ - לא בדיל מיניה.	אלא אמר אבוי:									!	◊
דרבי יהודה אדרבי יהודה קשיא, דרבנן אדרבנן לא קשיא?	רבא:									⚡	
דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא - כדשנינן. דרבנן אדרבנן נמי לא קשיא הוא עצמו מחזור עליו לשורפו, מיכל קאכיל מיניה?	אלא אמר רבא:									!	◊
דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא קמח וקלי תנן.	רב אשי:									!	◊
הא דרב אשי בדותא היא התינח מקלי ואילך - מעיקרא עד קלי מאי איכא למימר?										⚡	

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 :מקרא-key

Talmud Navigator

פסחים-אור לארבעה עשר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
וכי תימא על ידי קיטוף כדרבא												יא
אלא קוצרין בית השלחין ושבעמקים, ואוקימנא כרבי יהודה מאי איכא למימר?												יא
אלא דרב אשי בדותא היא.												יא
וכל היכא דלא בדיל מיניה מי גזר רבי יהודה?												יא
לא יקוב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן ויתננה בצד הנר בשביל שתהא מנטפת, ואפילו היא של חרס	והתנן: [ת"ק]											יא
מתיר	רבי יהודה:											יא
התם משום חומרא דשבת מבדל בדילי.												יא
ורמי דשבת אשבת												יא
חבל דלי שנפסק לא יהא קושרו אלא עונבו	דתינא: [רבנן]											יא
כורך עליו פונדא או פסיקא, ובלבד שלא יענבנו.	רבי יהודה:											יא
קשיא דרבי יהודה אדרבי יהודה, קשיא דרבנן אדרבנן												יא
דרבנן אדרבנן לא קשיא, שמן בשמן - מיחלף, עניבה בקשירה - לא מיחלף. דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא טעמא דרבי יהודה לאו משום דגזר עניבה אטו קשירה, אלא משום דקסברי: עניבה גופה קשירה היא.												יא
ורמי רבנן אדרבנן												יא
קושרין דלי בפסקיא אבל לא בחבל	דתנן: [רבנן]											יא
מתיר.	רבי יהודה:											יא
חבל דמאי?												יא
אילמא חבל דעלמא												יא
ורבי יהודה מתיר? קשר של קיימא הוא. דודאי אתי לבטולי אלא פשיטא - דגרדי, וגזרו רבנן חבל דגרדי אטו חבל דעלמא?												יא
אין, חבל בחבל - מיחלף, עניבה בקשירה - לא מיחלפא.												יא
וכל היכא דבדיל מיניה לא גזר רבי יהודה?												יא
בכור שאחזו דם, אפילו הוא מת - אין מקיזין לו דם, דברי רבי יהודה.	והתניא: [רבי יהודה]											יא
יקיז, ובלבד שלא יטיל בו מום.	חכמים:											יא
התם, מתוך שאדם בהול על ממונו, אמרינן: אי שרית ליה במקום שאין עושין בו מום - אתי למעבד במקום שעושין בו מום.												יא
ורבנן												יא
כל שכן, דאי לא שרית ליה כלל - אתי למעבד.	[רבנן]											יא
ומי אמרינן לרבי יהודה אדם בהול על ממונו?												יא
אין מקרדין הבהמה ביום טוב - מפני שהוא עושה חבורה, אבל מקרצפין.	והתנן, רבי יהודה:											יא
אין מקרדין, אף אין מקרצפין.	חכמים:											יא
איזהו קידור ואיזהו קרצוף? קידור - קטנים, ועושין חבורה. קרצוף - גדולים, ואין עושין חבורה	ותניא:											יא

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מקרא-key:
 פסחים אור לארבעה עשר

מאן דאמר	פסחים אור לארבעה עשר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
	התם דאי שביק לית מיית - אמרינן: אדם בהול על ממונו, הכא אי שביק ליה - צערא בעלמא הוא - לא אמרינן: אדם בהול על ממונו.											!	◇
	ורבי יהודה, מאי שנא גבי חמץ דגור ומאי שנא גבי קרצוף דלא גזר?											?	
	להם בלחם - מיחלף, קידור בקרצוף - לא מיחלף.											!	◇
	אוכלים כל חמש, ושורפין בתחלת שש.												◆
	אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפין בתחלת שש.												◆
	שתי חלות של תודה פסולות מונחות על גב האיציטבא, כל זמן שמונחות - כל העם אוכלין, ניטלה אחת - תולין, לא אוכלין ולא שורפין, ניטלו שתיהן - התחילו כל העם שורפין.												■
	ועוד אמר רבי יהודה:												■
	רבנן גמליאל:												■
	חולין נאכלין כל ארבע, ותרומה כל חמש, ושורפין בתחלת שש.												■
	אחד אומר בשנים בחדש ואחד אומר בשלשה - עדותן קיימת, שזה יודע בעבורו של חדש וזה אינו יודע בעבורו של חדש. אחד אומר בשלשה ואחד אומר בחמשה - עדותן בטלה.												◇
	אחד אומר בשתי שעות ואחד אומר בשלש שעות - עדותן קיימת, אחד אומר בשלש ואחד אומר בחמש - עדותן בטלה.												◇
	אחד אומר בחמש ואחד אומר בשבע - עדותן בטלה, שבחמש חמה במזרח ובשבע חמה במערב.												◇
	אחד אומר בחמש ואחד אומר בשבע - עדותן בטלה, שבחמש חמה במזרח ובשבע חמה במערב.												◇
	כשתמצא לומר, לדברי רבי מאיר - אין אדם טועה ולא כלום, לדברי רבי יהודה - אדם טועה חצי שעה.												◇
	כשתמצא לומר, לדברי רבי מאיר - אין אדם טועה ולא כלום, מעשה כי הוה במיפק תרתין ומעייל תלת, והא דקאמר שתיים - בסוף שתיים, והא דקאמר שלש - בתחלת שלש. לדברי רבי יהודה אדם טועה חצי שעה, מעשה כי הוה - בפלגא דארבע הוה, והאי דקאמר שלש - בסוף שלש וקטעי פלגא דשעתא לקמיה, והאי דקאמר חמש - בתחלת חמש וקטעי פלגא דשעתא לאחוריה.												■
	כשתמצא לומר לדברי רבי מאיר - אדם טועה משהו, לדברי רבי יהודה - אדם טועה שעה ומשהו.												◇
	כשתמצא לומר לדברי רבי מאיר - אדם טועה משהו, מעשה כי הוה - או בסוף שתיים הוה או בתחלת שלש, וחד מינייהו טועה משהו. לדברי רבי יהודה - אדם טועה שעה ומשהו, מעשה כי הוה - או בסוף שלש או בתחלת חמש, וחד מינייהו קטעי שעה ומשהו.												■
	אזל רב הונא בריה דרב יהודה אמרה לשמעתא קמיה דרבא												○
	ומה אילו דייקין בהני סהדי דהאי דקאמר שלש - בתחלת שלש, והאי דקאמר חמש - בסוף חמש, והויא עדות מוכחשת ולא קטלינן, ואנן ניקום ונקטיל מספיקא? ורחמנא אמר (במדבר לה) ושפטו העדה והצילו העדה												?
	אלא אמר רבא:												■
	לדברי רבי מאיר אדם טועה שתי שעות חסר משהו, מעשה כי הוה - או בתחלת שתיים או בסוף שלש, וחד מינייהו קטעי שתי שעות חסר משהו. לדברי רבי יהודה אדם טועה שלש שעות חסר משהו, מעשה כי הוה - או בתחלת שלש או בסוף חמש, וחד מינייהו קטעי שלש שעות חסר משהו.												■
	הוי בודקין אותו בשבע חקירות: באיזו שבוע, באיזו שנה, באיזה חודש, בכמה בחדש, באיזה יום, באיזו שעה, באיזה מקום.												◇
	מה בין חקירות לבדיקות? חקירות, אמר אחד מהן אינו יודע - עדותן בטילה. בדיקות, אפילו שניהם אומרים אין אנו יודעין - עדותן קיימת.												◇
	מהי שנה חקירות ומאי שנא בדיקות?												^
	חקירות, אמר אחד מהן אינו יודע עדותן בטילה - דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה, בדיקות - עדות שאתה יכול להזימה היא.												!
	ואי אמרת טעי איניש כולי האי - חקירות דאיזו שעה נמי עדות שאי אתה יכול להזימה היא - דאמרי מטעי קטעינן												◇
	דיהבינן להו כולי טעותייהו. לרבי מאיר יהבינן להו מתחילת שעה ראשונה עד סוף חמש. ובדין הוא דנתיב להו מעיקרא טפי, אלא בין ימא לליליא לא טעו אינשי. ולרבי יהודה יהבינן להו מתחילת שעה ראשונה ועד סוף ששית. ובדין הוא דנתיב להו מעיקרא טפי, אלא בין ימא לליליא לא טעו אינשי. ובדין הוא דנתיב לקמיה טפי, אלא שבחמש חמה במזרח ובשבע חמה במערב.												!
	תנן, רבי מאיר:												◇
	אוכלין כל חמש, ושורפין בתחילת שש.												◆

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

פסחים-אור לארבעה עשר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפין בתחילת שש.	רבי יהודה												יב:
לאביי אליבא דרבי מאיר, דאמר אין אדם טועה ולא כלום - ניכול כולה שית ולהך לישנא נמי דאמר אדם טועה משהו - ניכול עד סוף שית ואביי אליבא דרבי יהודה, דאמר אדם טועה חצי שעה - ניכול עד פלגא דשית. ולהך לישנא נמי דאמרת אדם טועה שעה ומשהו - ניכול עד סוף חמש													יב:
עדות - מסורה לזריוזים, חמץ - לכל מסור.	אביי:												יב:
ורבא אליבא דרבי מאיר, דאמר אדם טועה שתי שעות חסר משהו - מתחילת חמש לא ניכול													יב:
חמש - חמה במזרח ושבע - חמה במערב.													יב:
אי הכי, בשית נמי ניכול													יב:
שית יומא בקרנטא קאי.	רב אדא בר אהבה:												יב:
ורבא אליבא דרבי יהודה, דאמר אדם טועה שלש שעות חסר משהו - מתחילת ארבע לא ניכול													יב:
חמש - חמה במזרח, ושבע - חמה במערב, וכל שכן ארבע.													יב:
אי הכי, בחמש נמי ניכול													יב:
עדות מסורה לזריוזים, חמץ לכל מסור.	תרגמה אביי אליבא דרבא:												יב:
לא היינו טעמא דרבי יהודה, אלא רבי יהודה לטעמיה	ורבא אמר:												יב:
אין ביעור חמץ אלא שריפה	דאמר-[רבי יהודה]												יב:
ויהבו ליה רבנן שעה אחת ללקוט בה עצים.													יב:
אמר רבי יהודה: אימתי - שלא בשעת ביעורו, אבל בשעת ביעורו - השבתתו בכל דבר	איתיביה רבינא לרבא:												יב:
גזירה משום יום המעונן.	אלא אמר רבא:												יב:
אי הכי, אפילו בארבע שעות נמי לא ניכול													יב:
ארבע זמן סעודה לכל היא.	רב פפא:												יב:
שעה ראשונה - מאכל לודים, שניה - מאכל ליסטין, שלישית - מאכל יורשין, רביעית - מאכל פועלין, חמישית - מאכל תלמידי חכמים, ששית - מאכל כל אדם.	תנו רבנן:												יב:
רביעית זמן סעודה לכל היא	והאמר רב פפא:												יב:
אלא איפוך: רביעית - מאכל כל אדם, חמישית - מאכל פועלים, ששית - מאכל תלמידי חכמים. מכאן ואילך - כזורק אבן לחמת.													יב:
לא אמרן אלא דלא טעים מידי בצפרא, אבל טעים מידי בצפרא - לית לן בה.	אביי:												יב:
כמהחוקת בעדות כך מחלוקת בחמץ.	רב אשי:												יב:
פשיטא, היינו הך דאמרינן													יב:
הא קא משמע לן: שינויי דשניני - שינויא הוא, ולא תימא תנאי היא.													יב:
לא שנו אלא בשעות, אבל אחד אומר קודם הגין החמה, ואחד אומר אחר הגין החמה - עדותן בטילה.	רב שימי בר אשי:												יב:
פשיטא													יב:
אלא: אחד אומר קודם הגין החמה, ואחד אומר בתוך הגין החמה - עדותן בטילה.													יב:

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

פסחים-אור לארבעה עשר	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
הא נמי פשיטא											ז		יב:
מהו דתניא: תרוייהו חדא מילתא קאמרי, והא דקאמר בתוך הנץ החמה - בגילוייא הוה קאי, וזהרורי בעלמא הוא דחזא, קא משמע לן.											!		יב:
הלכה כרבי יהודה.	רב נחמן אמר רב:											◊	יג.
ונימא מר הלכה כרבי מאיר, דסתם לן תנא כוותיה	רבא לרב נחמן:										ז		יג.
כל שעה שמותר לאכול - מאכיל.	דתנן:										■	ז	יג.
ההיא לאו סתמא הוא, משום דקשיא מותר.	[רב נחמן]										!		יג.
ונימא מר הלכה כרבן גמליאל, דהוה ליה מכריע												ז	יג.
רבן גמליאל לאו מכריע הוא, טעם דנפשיה קאמר.	אמר ליה: [רב נחמן]											!	יג.
ואיבעית אימא: רב דאמר כי האי תנא												!	יג.
ארבעה עשר שחל להיות בשבת - מבערין את הכל מלפני השבת, ושורפין תרומות טמאות תלויות וטהורות, ומשיירין מן הטהורות מזון שתי סעודות, כדי לאכול עד ארבע שעות, דברי רבי אלעזר בן יהודה איש ברתותא שאמר משום רבי יהושע.	דתניא: [רבי אלעזר בן יהודה איש ברתותא שאמר משום רבי יהושע]											!	יג.
טהורות לא ישרפו, שמא ימצאו להן אוכלין.	אמרו לו:										ז	!	יג.
כבר בקשו ולא מצאו.	אמר להן:										!	!	יג.
שמא חוץ לחומה לנו?	אמרו לו:										ז	!	יג.
לדבריכם, אף תלויות לא ישרפו - שמא יבא אליהו ויטהרם.	אמר להם:										!	!	יג.
כבר מובטח להן לישראל שאין אליהו בא לא בערבי שבתות ולא בערבי ימים טובים מפני הטורח.	אמרו לו:										ז	!	יג.
לא זזו משום עד שקבעו הלכה כרבי אלעזר בן יהודה איש ברתותא שאמר משום רבי יהושע.	אמרו:											!	יג.
מאי לאו אפילו לאכול?												!	יג.
לא, לבער.	רב פפא משמיה דרבא:											ז	יג.
ואף רבי סבר להא דרב נחמן												■	יג.
מעשה באדם אחד שהפקיד דיסקיא מלאה חמץ אצל יוחנן חקוקאה, ונקבה עכברים והיה חמץ מבצבץ ויוצא, ובא לפני רבי.	דאמר רבין בר רב אדא:											○	יג.
שעה ראשונה אמר לו: המתן, שניה - אמר לו: המתן, שלישית - אמר לו: המתן, רביעית - אמר לו: המתן, חמישית - אמר לו: צא ומוכרה בשוק.	[רבי]											■	יג.
מאי לאו - לנכרים, כרבי יהודה?												■	יג.
לא, לישראל, כרבי מאיר.	רב יוסף:											!	יג.
אי לישראל - נישקליה לנפשיה	אמר ליה אביו:											ז	יג.
משום חשדא.												!	יג.
גבאי צדקה שאין להם עניים לחלק - פורטין לאחריים ואין פורטין לעצמן. גבאי תמחוי שאין להם עניים לחלק - מוכרין לאחריים ואין מוכרין לעצמן משום שנאמר (במדבר לב) והייתם נקים מה ומישראל.	דתניא:											!	יג.
בפירוש אמרת לן: צא ומוכר לנכרים כרבי יהודה.	רב אדא בר מתנה לרב יוסף:											■	יג.
כמאן אזלא הא שמעתא דרבי - כרבן שמעון בן גמליאל.	רב יוסף:											■	יג.

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא-ראיה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מקרא-key:	מאן דאמר														
פסחים-אור לארבעה עשר	מימרא														
המפקיד פירות אצל חבירו, אפילו הן אבודין - לא יגע בהן.	דתנן: [ת"ק]	♦	■	■	■	■	■	■	■	■	■	◊	יג.		
מוכרן בבית דין מפני השבת אבידה.	רבן שמעון בן גמליאל:	♦	■	■	■	■	■	■	■	■	■	◊	יג.		
ולאו איתמר עלה	אמר ליה אבוי:					ז						◊	יג.		
לא שנו אלא בכדי חסרונו, אבל יותר מכדי חסרונו - מוכרן בבית דין יוחנן:	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:					ז						◊	יג.		
וכל שכן הכא דהא פסידי לגמרי.						ז							יג:		
ועוד אמר רבי יהודה שתי חלות כל.												■	יג: <		
על גב האיציטבא.	תני תנא קמיה דרב יהודה:											■	יג:		
וכי להצניען הוא צריך? תני: על גב האיציטבא.	אמר ליה: [רב יהודה]											◊	יג:		
הר הבית סטיו כפול היה.	רחבא אמר רבי יהודה:											■	יג:		
הר הבית סטיו כפול היה,	תניא נמי הכי:											■	יג:		
איסטונית היתה נקראת, סטיו לפנים מסטיו.	רבי יהודה:											■	יג:		
פסולות וכל.												■	יג: <		
אמאי פסולות?												ז	יג:		
מתוך שהיו מרובות - נפסלות בלינה	רבי חנינא:											!	◊	יג:	
אין מביאין תודה בחג המצות, מפני חמץ שבה.	דתניא:											■	!	יג:	
פשיטא												ז	יג:		
הכא בארבעה עשר עסקינן, וקסבר: אין מביאין קדשים לבית הפסול. וכולי עלמא בשלשה עשר מייתי להו, ומתוך שהן מרובות - נפסלות בלינה.	רב אדא בר אהבה:											!	יג:		
כשירות היו, ואלא אמאי קרי להו פסולות - שלא נשחט עליהן הזבח.	משום רבי ינאי אמרו:											!	◊	יג:	
ונשחוט												ז	יג:		
שאבד הזבח.												!	יג:		
ונייתי זבח אחר ונשחוט												ז	יג:		
דאמר: זו תודה וזו לחמה, וכדרבה.												!	יג:		
אבד הלחם - מביא לחם אחר, אבדה תודה - אין מביא תודה אחרת. מאי טעמא? לחם גלל תודה, ואין תודה גלל לחם.	דאמר רבה:											■	!	◊	יג:
וניפרקינהו ונפקינהו לחולין												ז	יג:		
אלא: לעולם שנשחט עליהן הזבח, ונשפך הדם.												!	◊	יג:	
וכמאן - כרבי												ז	יג:		
שני דברים המתירין מעלין זה בלא זה.	דאמר רבי:											■	ז	יג:	
כבשי עצרת אין מקדשין את הלחם אלא בשחיטה. - כיצד? שחטן לשמן, וזרק דמן לשמן - קידש הלחם. שחטן שלא לשמן וזרק דמן שלא לשמן - לא קידש הלחם. שחטן לשמן וזרק דמן שלא לשמן - לחם קדוש ואינו קדוש, דברי רבי.	דתניא: [רבי]	♦										ז	◊	יג:	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

פסחים-אור לארבעה עשר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	מאן דאמר												
לעולם אינו קדוש הלאם עד שישהוטו לשמן ויזרוק דמן לשמן.	רבי אלעזר ברבי שמעון:	◆	⚡									◊	יג:
אפילו תימא רבי אלעזר ברבי שמעון, הכא במאי עסקינן - כגון שנתקבל הדם בכוס ונשפך. ורבי אלעזר ברבי שמעון סבר ליה כאבוה				!								◊	יג:
כל העומד לזרוק - כזרוק דמי.	דאמר: [רבי שמעון]			!								◊	יג:
כשירות היו, כל זמן שמונחות - כל העם אוכלין, ניטלה אחת מהן - תולין, לא אוכלין ולא שורפינן. ניטלו שתי מהן - התחילו כולן שורפינן.	תנא, משום רבי אלעזר אמרו:											■	יג:
שתי פרות היו חורשות בהר המשהה כל זמן ששתיהן חורשות - כל העם אוכלין, ניטלת אחת מהן - תולין, לא אוכלין ולא שורפינן. ניטלו שתי מהן - התחילו כל העם שורפינן.	תניא, אבא שאול:											■	יד:
מימיהם של כהנים לא נמנעו מלשרוף את הבשר שנטמא בוולד הטומאה עם הבשר שנטמא באב הטומאה, אף על פי שמוסיפין טומאה על טומאתו.	רבי חנינא סגן הכהנים אומר:											■	יד:
מימיהם של כהנים לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל בטבול יום בנר שנטמא בטמא מת, אף על פי שמוסיפין טומאה על טומאתו.	הוסיף רבי עקיבא ואמר:											■	יד:
מדבריהם למדנו ששורפינן תרומה טהורה עם הטמאה בפסח.	רבי מאיר:								◆			■	יד:
אינה היא המדה.	רבי יוסי:								◆			■	יד:
ומודים רבי אליעזר ורבי יהושע ששורפינן זו לעצמה וזו לעצמה, על מה נחלקו - על התלויה ועל הטמאה	[רבי יוסי]											■	יד:
תשרף זו לעצמה וזו לעצמה,	שרבי אליעזר אומר:								◆			■	יד:
שתיהן כאחת.	ורבי יהושע אומר:								◆			■	יד:
מכדי, בשר שנטמא בוולד הטומאה מאי הוי - שני, כי שריף ליה בהדי בשר שנטמא באב הטומאה מאי הוי - שני, שני ושני הוא, מאי מוסיף לו טומאה על טומאתו איכא?												⚡	יד:
הכא בוולד וולד עסקינן, דהוי ליה שלישי, וקסבר: שלישי מותר לעשותו שני.	רב יהודה:											!	יד:
והא אין אוכל מטמא אוכל												⚡	יד:
יכול יהא אוכל מטמא אוכל - תלמוד לומר (ויקרא יא) וכי יתן מים על זרע ונפל מנבלתם עליו טמא הוא - הוא - טמא, ואין עושה כיוצא בו טמא.	דתניא:											⚡	יד:
לא שנו אלא בחולין. אבל בתרומה וקדשים - עושה כיוצא בו.	הניחא לאביי דאמר:											◆	יד:
לא שנו אלא חולין ותרומה אבל בקדשים - עושה כיוצא בהן	ולרב אדא בר אבהו משמיה דרבא נמי, דאמר:											◆	יד:
שפיר.												!	יד:
מקרא מלא דיבר הכתוב, לא שנו חולין לא שנו תרומה, לא שנו קדשים - אינו עושה כיוצא בו.	אלא לרבינא משמיה דרבא, דאמר:											⚡	יד:
מאי איכא למימר?												⚡	יד:
הכא במאי עסקינן - דאיכא משקין בהדי בשר, דקא מיטמא מחמת משקין.												!	יד:
אי הכי, האי עם הבשר שנטמא באב הטומאה? עם הבשר ומשקין מיבעי ליה												⚡	יד:
אלא: נהי דאין אוכל מטמא אוכל מדאורייתא, מדרבנן מיהו מטמא.												!	יד:
מימיהן של כהנים לא נמנעו מלהדליק כל.	הוסיף רבי עקיבא:											■	יד:
מכדי, שמן שנפסל בטבול יום מאי הוי - שלישי, וכי מדליק ליה בנר שנטמא בטמא מת מאי הוי - שני, מאי קא משמע לן - שלישי מותר לעשותו שני, היינו הך												⚡	יד:
הכא בנר של מתכת עסקינן, דרחמנא אמר (במדבר יט) בחלל חרב - חרב הרי הוא כחלל, והוויא ליה אב הטומאה, וקסבר: שלישי מותר לעשותו ראשון.	רב יהודה:											!	יד:
ומאי דחקיה דרב יהודה לאוקמיה בנר של מתכת? נוקמיה בנר של חרס, ומאי הוסיף - דאילו התם טמא וטמא, ואילו הכא - פסול וטמא												⚡	יד:
מתניתין קשיתיה, מאי איריא דתני נר שנטמא בטמא מת? ניתני שנטמא בשרין אלא: איזהו דבר שחלוקה טומאתו בין טומאת מת לשריף - הוי אומר זה מתכת.	רבא:											!	יד:

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים-♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◇ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-< story-מעשה-O </p>	<p> statement-מימרא-■ challenge-קושיא-⋈ question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■ </p>
<p>מקרא-key:</p>	

פסחים-אור לארבעה עשר	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
שמע מינה, קסבר רבי עקיבא: טומאת משקין לטמא אחרים - דאורייתא. דאי סלקא דעתך דרבנן - מכדי, האי נר מאי קא מהניא להאי שמן? אי לאיפסולי גופיה - הא פסיל וקאי.	רבא:															יד:
ממאי, דילמא לטמא אחרים מדרבנן																יד:
אי מדרבנן - מאי איריא באב הטומאה, אפילו בראשון ושני נמי תחלה הוי																יד:
כל הפוסל את התרומה - מטמא משקין להיות תחלה, הוין מטבול יום.	דתנן:															יד:
אלא שמע מינה: דאורייתא היא.																יד:
אמר רבי מאיר מדבריהם למדנו וכו'.																יד:
מדבריהם דמאן?																יד:
אילימא מדברי רבי חנינא סגן הכהנים																יד:
מי דמי? התם - טמא וטמא, הכא - טהור וטמא.																יד:
ואלא מדברי רבי עקיבא																יד:
מי דמי? התם - פסול וטמא, הכא - טהור וטמא.																יד:
מתניתין באב הטומאה דאורייתא, וולד הטומאה דרבנן. דמדאורייתא טהור מעליא, ומאי מדבריהם - מדברי רבי חנינא סגן הכהנים.	נימא קסבר רבי מאיר:															יד: